

Verdens dejligste rose

Der var en mægtig dronning, i hvis have fandtes de dejligste blomster for enhver af årets tider og fra alle verdens lande, men især var det roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de mest forskellige arter, lige fra den vilde hæk med de æbleduftende grønne blade til Provences skønneste rose, og de voksede op ad slottets mure, slyngede sig om søjlerne og vindueskarmene, ind i gangene og hen ad loftet i alle sale; og roserne vekslede i duft, form og farve.

Men sorg og bedrøvelse boede herinde; dronningen lå på sin sotteseng og lægerne forkyndte, at hun måtte dø. "Det er dog en frelse for hende!" sagde den viseste iblandt dem. "Bring hende verdens dejligste rose, den, der er udtrykket af den højeste og reneste kærlighed; kommer den for hendes øjne, før de brister, da dør hun ikke."

Og unge og gamle kom rundt om fra med roser, de dejligste der blomstrede i hver have, men de roser var det ikke; fra kærlighedens urtegård måtte blomsten hentes; men hvilken rose dér var udtrykket af den højeste, den reneste kærlighed?

Og skjaldene sang om verdens dejligste rose, hver nævnede sin. Og der gik bud vidt om land til hvert hjerte der slog i kærlighed, der gik bud til hver stand og hver alder.

"Ingen har endnu nævnt blomsten;" sagde den vise. "Ingen har peget hen på det sted hvor den fremsprang i sin herlighed. Ikke er det roserne fra Romeo og Julies kiste eller fra Valborgs grav, skønt de roser vil altid dufte gennem sagn og sange, det er ej roserne, som skyder frem fra Winkelrieds blodige lanser, fra blodet, der helligt vælder ud fra heltens bryst i døden for fædrelandet, skønt ingen død er mere sød, ingen rose rødere end dette blod, der da flyder. Ej heller er det hin underblomst, for hvis pleje manden i år og dage, i lange søvnløse nætter, i den ensomme stue, hengiver sit friske liv, videnskabens magiske rose!"

"Jeg ved, hvor den blomstrer," sagde en lykkelig moder, der med sit spæde barn kom til dronningens leje. "Jeg ved, hvor verdens dejligste rose findes! Den rose, der er udtrykket af den højeste og reneste kærlighed. Den blomstrer på de blussende kinder af mit søde barn, når det styrket af søvnen slår øjnene op og ler imod mig med hele sin kærlighed!"

"Dejlig er den rose, men en dejligere findes der!" sagde den vise.

"Ja, langt skønnere!" sagde en af kvinderne. "Jeg har set den, en mere ophøjet hellig rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som terosens blade; på dronningens kinder så jeg den; hun havde lagt sin kongelige krone og gik selv i den lange sorgfyldte nat med sit syge barn, græd over det, kyssede det og bad til Gud en bøn for det, som en moder beder i angstens time!"

"Hellig og vidunderlig i sin magt er sorgens hvide rose, men dog er det ikke den!"

"Nej, verdens dejligste rose så jeg foran Herrens alter," sagde den fromme gamle biskop. "Jeg så den lyse, som en engels åsyn viste sig. De unge piger gik til nadverens bord, fornyede deres dåbs pagt, og der blussede roser og der blegnede roser på de friske kinder; en ung pige stod der; hun så med hele sjælens fulde renhed og kærlighed op mod sin Gud; det var udtrykket af den reneste og den højeste kærlighed!"

"Velsignet være den!" sagde den vise, "dog ingen af Eder har endnu nævnt verdens dejligste rose."

Da trådte ind i stuen et barn, dronningens lille søn; tårerne stod i hans øjne og på hans kinder; han bar en stor opslagen bog, dens bind var af fløjls og med store sølvhægter.

"Moder!" sagde den lille, "Oh, hør dog, hvad jeg har læst!" og barnet satte sig ved sengen og læste af bogen om ham, der hengav sig selv til korsets død for at frelse menneskene, selv de ufødte slægter. "Større kærlighed gives der ikke!"

Og der gik et rosenkær over dronningens kinder, hendes øjne blev så store, så klare, thi hun så fra bogens blade løfte sig verdens dejligste rose, billedet af den, som fremsprang fra Kristi blod på korsets træ.

"Jeg ser den!" sagde hun. "Aldrig dør den, som ser den rose, den dejligste på jorden!"

* * *